

РЕШЕНИЕ

№ 215

гр. София, 13.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **7702** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх.А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Б. М. А. срещу Национална агенция по приходите, с адрес: [населено място], [улица], с правно основание чл. 1 във вр. с чл. 4 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в резултат на отменен като незаконосъобразен административен акт – Ревизионен акт /РА/ № Р-22221418003108-091-001/07.08.2018 г., с Решение № 7012/18.11.2019 г., постановено по адм. дело № 1324/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 11.12.2019 г., в размер на сумата от 714.51 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба /10.08.2020 г./ до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че причинените имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, произтичат от отменения като незаконосъобразен ревизионен акт. Претендираната сума в размер на 714.51 лв., представлява пропуснатата полза, равняваща се на законната лихва върху сумата в размер на 4 374.51 лв., върху която е наложен запор с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. № С180022-023-0002815 от 03.08.2018 г., считано от 3.08.2018 г. /дата на налагане на запора/ до 12.03.2020г. Подробни съображения в депозираната искова молба. В

съдебно заседание, ищецът редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Ц., който моли съда да уважи предявената искова молба по съображенията, изложени в нея. Претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор от Национална агенция по приходите, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, като същата се счита за неоснователна и недоказана, като подробни съображения в тази насока са изложени в депозирания отговор. В съдебно заседание, ответникът – Национална агенция по приходите, редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт Г., който моли съда да отхвърли предявената искова молба, като неоснователна и недоказана по съображения, подробно изложени в депозирания по делото отговор по исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Г., който дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба и моли съда да отхвърли същата.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221417008085-020-001/21.11.2017 г. е възложено извършване на ревизия за установяване на [фирма],[ЕИК] за определяне на задължения на дружеството по ЗДДС за данъчни периоди от 01.10.2017 г. до 30.11.2017 г.

На 07.08.2018 г. е издаден РА № Р-22221418003108-091-001, с който на ищцовото дружество не е признато право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 вр. чл.6/9 от ЗДДС за данъчни периоди от м. Октомври 2017 г. и м. Ноември 2017 г. в общ размер на 46 194.35 лв. и лихва за забава в размер на 293.27 лв. С Решение № 1743/12.11.2018 г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП [населено място], обжалваният РА е потвърден. С Решение № 7012/18.11.2019 г., постановено по адм. дело №1324/2019г. по описа на АССГ, РА е отменен като незаконосъобразен. В хода на административното оспорване на РА, както и в хода на проведената ревизия са издадени постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки и за налагане на обезпечителни мерки /л. 64-65/. Претендираната от ищеца сума е във връзка с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С1800222-023-0002815 от 03.08.2018 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] на ищеца е наложен запор върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки, по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми предоставени за доверително управление, по всички сметки до размера на задължението, находящи се в [фирма] за сумата 4 374.51 лв. и запорно съобщение с изх.№С190022-003-0095075/24.10.2019г.

С Постановление за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. №С200022-024-0009219/10.03.2020 г. е отменен наложения на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК запор върху банковите сметки на ищеца във връзка с отмяната на ревизионния акт по съдебен ред /л.64-65/.

При така установената фактическа обстановка, Съдът прие следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения

ревизионен акт, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл. 204, ал. 1 вр. чл. 203 от АПК, но разгледана по същество е неоснователна в цялост.

Съобразно установените в чл. 19 от Закон за Националната агенция за приходите правила, агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под „пряка и непосредствена“ - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен ревизионен акт, с който е ангажирана отговорността на ищеца за задължения по ЗДДС, а именно не му е признато право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 вр. чл.6/9 от ЗДДС за данъчни периоди от м. Октомври 2017 г. и м. Ноември 2017 г. в общ размер на 46 194.35 лв. и лихва за забава в размер на 293.27 лв., който акт е отменен с влязъл в сила съдебен акт. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

При това положение, съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от Гражданския процесуалния кодекс /ГПК/, приложим на основание чл. 144 от АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай, съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да

докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

Съгласно нормата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Следователно обезщетението по ЗОДОВ включва и претърпени имуществени вреди с характер на пропуснати ползи. Ищцовото дружество твърди, че те са настъпили поради невъзможността да ползва собствените си средства в размер на 4 374.51 лв. за периода от 03.08.2018 г. до 12.03.2020г., с оглед на наложения заповор с ПНПОМ с изх. № С1800222-023-0002815/03.08.2018г. върху банковата му сметка с посоченото постановление. За да бъдат обезщетени пропуснатите ползи, като претърпени вреди, то същите следва да са реално настъпили, а не хипотетична вреда. Наличието на пропуснати ползи следва да се приема въз основа на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на търсещия обезщетение и не може да се основава само на логическо допускане евентуалното увеличаване на неговото имущество. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана с допустимите доказателствени средства в процеса. Само ако бъде доказано, че имуществото на ищеца е могло да бъде увеличено, но тази възможност е пропусната единствено по причина на въздействие от незаконосъобразния административен акт, само тогава претенцията за обезщетение на пропуснатите ползи може да се приеме за основателна. Тежестта на доказване е върху ищеца, в съответствие с правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, каквито указания са дадени и от съда с доклада по делото. Т.е. в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че със сигурност би получил увеличаване на имуществото си със сумата в размер на 714.51 лв., представляваща законната лихва върху заповораната сума в размер на 4 374.51 лв. през процесния период от 03.08.2018г. до 12.03.2020г.

По отношение претендираното обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, поради наложен заповор на парична сума за определен период от време по силата на наложени предварителни обезпечителни мерки, Съдът намира, че не е доказана претърпяна вреда, такава липсва. От представените доказателства по делото, и по-специално от Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С200022- 024-0009219 от 10.03.2020 г. /л.64-65/, е видно, че е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма]. Безспорно са изложени твърдения на ищеца, че е имало заповорана сума в размер до 4 374.51 лв., но не са ангажирани доказателства относно факта, дали през процесните периоди изобщо е имало налични средства по заповораната банкова сметка и ако е имало в твърдения размер ли са. Не се спори между страните, че по време на ревизионното производство и съдебното оспорване на РА не е имало предварително изпълнение, т.е. не са прехвърляни суми от сметките на дружеството към НАП. Също така обстоятелството, че те са били заповорани не води до спиране на тяхното олихвяване като наличност по банковата сметка. Наложеният заповор сам по себе си не спира начисляването на лихви по договора за депозит с банката, за да се приеме, че с налагането му е причинена вреда на ищеца.

В настоящия случай е налице незаконосъобразен административен акт, а именно РА №Р-22221418003108-091-001/07.08.2018г., отменен по съдебен ред с Решение №7012/18.11.2019г., постановено по адм. дело № 1324/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 11.12.2019г. Доколкото ищецът твърди, че пропуснатите ползи, представляващи претърпени финансови загуби се изразяват в пропуснати ползи за периода от 03.08.2018 г. до 12.03.2020 г. в размер на 714.51 лв., поради наложен заповор с постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, което не е отменено по надлежния ред като незаконосъобразно, то не се доказва пряка и непосредствена причинно – следствена връзка на вредите с незаконосъобразния ревизионен акт. Ревизионният акт е отменен като незаконосъобразен, но вредите не са причинени от него, а от постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Постановлението не е обжалвано нито по административен, нито по съдебен ред и не е отменено като незаконосъобразно. Отмяната на РА няма за последица незаконосъобразност на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки. В случая заповорът върху банковата сметка като предварителна обезпечителна мярка е наложен с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, което по своята правна същност е отделен административен акт. Това постановление е различен акт от РА, независимо от това, че се издава във връзка с провеждано ревизионно производство, по което се издава РА. Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки подлежи на самостоятелно обжалване и законосъобразността му не зависи от законосъобразността на РА, което е още един аргумент в подкрепа на самостоятелността на ПНПОМ. Възможно е във връзка със законосъобразен ревизионен акт да е издадено незаконосъобразно постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, както и обратното. Поради това между претендираната сума в размер на 714.51 лв., представляваща според ищеца пропуснатата полза, поради наложен с ПНПОМ заповор и отмяната на РА, не съществува регламентираната в чл. 4 от ЗОДОВ пряка и непосредствена причинно - следствена връзка. Наличието на такава връзка е една от кумулативно необходимите предпоставки по закон, която трябва да е налице, за да бъде исквата претенция основателна.

В конкретния случай банковите сметки на ищеца не са били блокирани, а само е бил наложен заповор като обезпечителна мярка. Касае се за обезпечително производство по реда на Глава 24 от ДОПК, а не по реда на Глава 25 от същия кодекс. Заповорът представлява разпореждане на публичния изпълнител, с което определено вземане на длъжника от банката се определя за принудително удовлетворяване на вискателя /НАП/, като единствено се забранява на длъжника да се разпорежда с паричните суми в запорираната банкова сметка, а на банката като трето задължено лице – да плаща на длъжника.

Заповорът върху вземане по банкова сметка обезпечава изпълнението, като запазва принадлежността на вземането към имуществото на длъжника, осуетява погасяването на вземането чрез плащане, извършено в полза на длъжника, и задължава третото лице да пази запорираните суми. Следователно задържането на паричните суми по банковата сметка на задълженото лице в банката и забраната запорираната сума да бъде изтеглена в брой или да бъде наредена по друга сметка, представлява гаранция за вискателя /държавата/, че ще получи дължимата сума след решаване на спора в негова полза с влязло в сила съдебно решение. Действията на публичния изпълнител при и по повод изпълнение на неговата функция са правни действия, тъй като за всяко

едно от тях се съставя съответен протокол и е предвиден способ за защита по административен ред.

От доказателствата по делото се установява, че ПНПОМ впоследствие е отменено с Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С200022-024-0009219 от 10.03.2020 г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] във връзка с

Решение № 7012/18.11.2019 г., постановено по адм. дело № 1324/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 11.12.2019 г. Основанието за неговата отмяна е отпадане на обезпечителната нужда, а не неговата материална незаконосъобразност /в този смисъл Решение № 681 от 17.01.2018 г., постановено по адм. дело № 2634/2017 г. по описа на ВАС/.

В тази връзка неоснователна и недоказана се явява така предявената претенция за пропуснати ползи в размер на 714.51 лв., равняващи се на законната лихва върху сумата в размер на 4 374.51 лв., върху която е наложен заповест с ПНПОМ изх. № С1800222-023-0002815/03.08.2018г., поради което същата следва да бъде отхвърлена. Следователно неоснователна се явява и претенцията за присъждане на лихва върху претендираното обезщетение/в този смисъл Решение №5914/21.05.2020г., постановено по адм.дело №3110/2019г. по описа на ВАС/.

Така установената липса на елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ води до неоснователност на исковата претенция и като такава следва да бъде оставена без уважение.

От страна на ответника в производството своевременно е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на спора искането е основателно. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото следва на Национална агенция по приходите да се присъди възнаграждение за юрисконсулт в минималния предвиден размер съгласно чл. 25, ал.1 от НЗПП, а именно 100.00 /сто/ лева, която сума следва да се заплати от ищеца.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен искът в размер на 714.51 лв., предявен с искова молба с вх. № 24888/10.08.2020г., депозирана от [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх.А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Б. М. А. срещу Национална агенция по приходите, с адрес: [населено място], [улица] за присъждане на обезщетение от отменен като незаконосъобразен административен акт–Ревизионен акт №Р-22221418003108-091-001 от 07.08.2018г., с Решение № 7012/18.11.2019 г., постановено по адм. дело № 1324/2019 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 11.12.2019г., за причинени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи в размер на 714.51 лв. за периода от 03.08.2018г. до 12.03.2020г., от наложени на [фирма] с ПНПОМ изх. № С1800222-023-0002815/03.08.2018г. предварителни обезпечителни мерки – заповест върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи и трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление в размер на 4 374.51 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума от 714.51 лв., считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на

задължението.

ОСЪЖДА на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащане на правната помощ, [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 2, представлявано от Б. М. А. да заплати на Национална агенция по приходите, [населено място], сумата в размер на 100.00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: